

ปฏิบัติบูชา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๒๖๕. เรื่อง “ฝันร้าย” (เขาว่าฝันร้าย คำถาม)

กราบนมัสการหลวงพ่อบุญคุณหลวงพ่อบุญช่วยเมตตาตอบคำถามเรื่องปัญหาหรือเจตต์ที่ผมได้ถามไปครั้งก่อนหน้านี้ คำตอบของหลวงพ่อบุญตรงลงไปทีใจผมเลยรับคล้ายกับหลวงพ่อบุญวาระจิต ทำให้ผมคลายกังวลสงสัย และมั่นใจในทางปฏิบัติมากขึ้น แต่ตอนนี้ผมใช้ปัญญาอบรมสมาธิเป็นหลัก พยายามทำตามทีหลวงพ่อบุญแนะนำ พอใจสงบก็พยายามจับก่อนความคิดหรือก่อนเสียงต่างๆ มาพิจารณาแยกชั้น แต่ยังไม่ค่อยชำนาญนัก

บางครั้งทำงานหรือเดินอยู่ก็จะมีธรรมผุดขึ้นมาสอนใจเป็นระยะๆ เกิดความสลดบ้าง ปิติน้ำตาไหลบ้างเป็นบางครั้ง เวลาปกติก็พยายามละวางความคิด โดยเฉพาะที่เป็นอกุศล ไม่ให้มันพัฒนาขยายตัวขึ้น โดยเฉพาะความโลภ ความโกรธ และพยายามให้มันอยู่ในใจเราให้สั้นที่สุด ถ้ายังลืมหายอยู่ ความคิดพวกนี้จะอยู่ไม่เกิน ๑ นาทีแล้วก็ไถ่มันออกไปทั้งหมด ส่วนตัวรู้สึกพอใจกับการพัฒนาตรงนี้มาก

ผมมีคู่แข่งกรรมคนหนึ่งเขาอาฆาตผมมาก และพยายามจองเวรผมทุกครั้งเท่าที่โอกาสจะทำได้ แม้จะพยายามขอมาโทษแล้ว เขาก็ไม่ยอมยกโทษให้ ผมพยายามที่จะอดทนไม่ได้ตอบเขา ใช้ปัญญาแก้ปัญหาคือเขาสร้างขึ้นมาให้ผมและคนรอบข้างเท่าที่ผมจะคิดและทำได้ ทั้งๆ ที่ลึกๆ ผมโกรธมาก และอยากจะสวนกลับ แต่สติมันจะมาเบรคทุกครั้งที่จะปรุ่งต่อ และผมไม่อยากจะป็นเครื่องมือเจ้ากรรมนายเวรสร้างกรรมต่อไป จึงเลือกที่จะเป็นคนหยุดและอดทน ขอรับผลแห่งกรรมนี้ไว้เอง แต่ปัญหาคือ เวลาหลับแล้วมันควบคุมความคิดความฝันไม่ได้เลยครับ

เมื่อคืนผมฝันว่าเจอคู่เวรคู่กรรมในความฝัน แล้วผมก็เข้าทำร้ายเขาเหมือนสัตว์ร้ายเลยครับ ผมตกใจมาก ลืมตาตื่นขึ้นมาหัวใจยังเต้นแรงอยู่เลย รำพึงว่าทำไมเราถึงได้คิด ได้ฝันเลวร้ายถึงขนาดนี้หนอ รู้สึกละเอียดใจมากๆ พร้อมกับมีคำถามผุดขึ้นมาคือ

๑. วิธีที่ผมพยายามทำอยู่ โดยการตัดความคิดอกุศลที่เกิดขึ้นจากความกระทบกระทั่งจากเขา เป็นแค่การข่มกคความผูกโกรธ แต่ยังไม่ได้แก้ต้นตอปัญหาที่ฝังอยู่ในใจใช่ไหมครับ ผมเลยแสดงออกทางความฝันนี้

๒. หากเป็นแบบนี้ เวลาผมเสียชีวิตผมต้องไปทุกตัญญูมิใช่ไหมครับ เพราะในความฝัน ความโกรธรุนแรงมากๆ

๓. สมมุติว่าหากผมกำลังจะตายจริงๆ ผมควรจะทำอย่างไรเพื่อป้องกันการใช้ไปสู่วิถีกรรมนิรันดร์

ขอหลวงพ่ومتตามแนะนำด้วย ขอบพระคุณล่วงหน้า (เข่าว่นะ)

ตอบ : ถ้าเราปฏิบัติของเราเห็นใหม่ เราปฏิบัติของเราเรามีหลัก พอเรามีหลักปั๊บ เราอยู่ในสังคัม พอสังคัมเรามีคู่เวรคู่กรรม นี้คู่เวรคู่กรรมเวลาเกิดมา เกิดมาในครอบครัวเดียวกัน อภิชาติบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อแม่ บุตรที่เสมอกว่าพ่อแม่ บุตรที่ต่ำกว่าพ่อแม่ เรามีเพื่อน เพื่อนที่เป็นเพื่อนแท้ เพื่อนแท้เวลาผิดพลาดสิ่งใดเพื่อนก็จะแก้ไขแทนเรา เราไปเจอเพื่อนเทียม คนเทียมมิตร คนเทียมมิตรมีแต่การปกปิด มีแต่การเอาเปรียบเรา

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่ในสังคัมใด สังคัมเรามีคู่เวรคู่กรรม เรามีเพื่อน มีฝูง เพื่อนฝูงมันมีแต่สร้างปัญหาให้ตลอดเวลาเลย แล้วเรามีสติปัญญา เห็นใหม่ ใหม่ๆ ที่เราอยากจะสวนกลับ เราสวนกลับก็ได้ บางทีผู้ที่มีอำนาจนะ แล้วผู้ที่อยู่ได้บังคับบัญชาเรา ทำไมเขามาแจ้งข้อ ทำไมเขามาทำอะไรเรา ถ้าผู้บังคับบัญชาที่ดี หัวหน้าที่ดีเขาจะให้โอกาส เขาจะพยายามแก้ไข ให้อูถุนองก็นึกว่าหัวหน้าไม่ทันเขา แต่ความจริงหัวหน้ามีคุณธรรม แต่ถ้าหัวหน้าที่ไม่ดี หัวหน้าที่ไม่ดีก็ไปเบียดเบียนลูกน้อง ไปเบียดเบียนผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาโดนเบียดเบียนเข้าก็มีความทุกข์ ความยาก

นี่คืออะไร? นี่คือการวิพากษ์กรรม นี่ผลของเวรของกรรมไง แล้วผลของเวรของกรรม ศาสนาพุทธเป็นศาสนาขอมจำนวน อะไรก็ยกให้กรรม ยกให้กรรม นี่ทุกอย่างยกให้กรรม ปฏิเสธหมดเลย ไม่ยอมแก้ไขอะไรเลย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ไม่รับผิดชอบ นี่ความคิดของวิทยาศาสตร์ แต่ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งการรับผิดชอบ แต่การรับผิดชอบต่อในปัจจุบันไง

ในปัจจุบันนะลูกของเรา เห็นไหม ถ้าลูกของเราอยู่ในโอวาทของเรา นี่ลูกดีมากเลย นี่เวรกรรมที่สร้างมาดี เราก็ได้สิ่งที่ดีมาตอบแทนเรา ลูกของเราเราก็รักมากเลย เราพยายามสั่งสอนเขาเต็มที่เลย แต่เขาก็ยังคือของเขา เขาก็ยังเป็นไปตามของเขา นี่เวรกรรมมันมีไง เวรกรรมมันมี พอโตขึ้นไปแล้วมันจะเป็นอย่างนั้นแหละ มันเป็นอย่างนั้นเพราะเวลาเขาไปมีลูก เขาไปมีครอบครัว เขาไปมีลูก มีหลานก็เป็นแบบนั้นแหละ เพราะใครสร้างมา ใครทำสิ่งใดมาเวรกรรมมันจะให้ผลมาอย่างนั้นแหละ

นี่พูดถึงว่าเรามีคู่เวรคู่กรรม นี่คือการวิพากษ์กรรม นี่คือผล ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาขอมรับความจำนวน ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาไม่มีเหตุมีผล ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดีนะ นี่กรรมเก่ากรรมใหม่ไง อดีตชาติสิ่งที่เน้นเข้ามา อดีตชาติสิ่งที่ประวัตศาสตร์มา สิ่งที่เป็นอดีตมา ใครสร้างสิ่งใดมาใครรู้ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยสร้างแต่คุณงามความดีมา แล้วเวลาสร้างมา สร้างมากับใคร?

สร้างมากับคู่เวรคู่กรรมก็ซุก ซุกก็มึปัญหาขึ้นมาทุกชาติ ทุกภพทุกชาติมา เวลามาถึงชาติปัจจุบันก็เกิดมาเป็นพระเทวทัต ทัตๆ ที่พระพุทธเจ้ามีความเมตตามากนะ แต่เขาก็สร้างปัญหาของเขา นี่พูดถึงว่าเวลาอกุศลมันคิด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกุศล เป็นคุณงามความดี คุณงามความดี เห็นไหม เมตตา เมตตาอบรมสั่งสอนพยายามชักนำไปสิ่งที่ดี แต่เขาก็ได้แค่นั้นไง

อันนี้ก็เหมือนกัน เราจะบอกว่าในเมื่อเรามีคู่เวรคู่กรรม ถ้ามีคู่เวรคู่กรรม นี่มันเป็นวิพากษ์กรรม คำว่าวิพากษ์ นี่ไงศาสนาพุทธ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในสมัยพุทธกาลนะ พอพระมีปัญหากัน มีปัญหาปั๊บ เวลาไปถามองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าทำไมเป็นแบบนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่ใช่มีปัญหามาปัจจุบันนี้ มันมีปัญหามาตั้งแต่ชาติอื่นๆ บุคคลคนนั้นเป็นคนนี้ บุคคลคนนี้ได้เป็นคนนั้น ได้สร้างเวรสร้างกรรมกันมา แล้วปัจจุบันคนๆ นั้นมาเกิดเป็นคนๆ นี้ คนๆ นี้ มาเกิดเป็นคนนั้น

นี่สิ่งนี้คืออดีต ถ้าไม่มีอดีตในการสะสมมา มันจะมีอำนาจวาสนาบารมีมาจากไหน? พันธุกรรมของจิตมันมาจากไหน? ดีเอ็นเอของเราที่พิสูจน์ได้ทางการแพทย์ พันธุกรรมของจิต นี่กรรมเก่ากรรมใหม่มันสร้างเวรสร้างกรรมมา นี่พันธุกรรมของมัน ถ้าพันธุกรรมของมันมามันจะมีแนวคิดอย่างนั้นฝังรากลึกในใจมา แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่านี่การแก้จิตแก้ยากนัก หลวงปู่มั่นท่านบอกเลย

“การแก้จิตนี้แก้ยากนัก ให้หมูกณะภาวนามา ผู้เฒ่าจะแก้วะ ผู้เฒ่าจะแก้วะ”

เพราะผู้เฒ่าได้ชำระล้างในหัวใจของผู้เฒ่าเรียบร้อยแล้ว คือหลวงปู่มั่นท่านได้ชำระล้างในจิตใจของท่านสิ้นสุดแห่งทุกข์ไปแล้ว ท่านถึงรู้เหตุและรู้ผล ที่นี้รู้เหตุ รู้ผล ถ้าคนที่เข้าใจหมดแล้วมันก็ควบคุมได้ มันแบบว่าภารา หเว ปัญจักขันธา ธาตุ ๔ และขันธ ๕ เป็นภาระ เป็นภาระที่เรารักษาดูแลไปเท่านั้น แต่ถ้าเป็นปุถุชน ภารา หเว ปัญจักขันธา นี่พูดถึงผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์นะ แต่ถ้าผู้ที่เป็นปุถุชน นี่ขันธมาร ขันธเป็นมาร เป็นมารไปหมด เพราะมันไม่ถูกใจไปหมดเลย สิ่งนี้เป็นทุกข์ เป็นยาก

นี่เราจะปูพื้นให้เห็นว่าคู่วรคู่วรกรรมใครจะไปคอนโทรลได้ ใครจะไปจัดการตรงนั้นได้ แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา นี่เขาจะระลึกได้ แต่ถ้าเราสวนกลับ สวนกลับ มันก็สวนกลับ สวนกลับก็สาदन้าใส่กัน เห็นไหม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร อู้อย่างนี้มันจะระงับอย่างไรล่ะ? อู้อย โคนกระทำทั้งนั้นเลย แล้วต้องให้ทนอยู่อย่างนี้ อย่างนี้เป็นลัทธินิยมจ้านน ลัทธินี้ก็เสียเปรียบนะสิ

คำว่าเสียเปรียบนะ ถ้าฉลาดทางโลก ฉลาดทางโลกเอาชนะคะคานกัน นี่ฉลาดทางโลก จะด้วยเล่ห์ ด้วยเหลี่ยม ด้วยเล่ห์กลต่างๆ เอาชนะคะคานกัน แต่ถ้าทางธรรมล่ะ? ทางธรรมเสียสละ เราให้เขารักษาใจเรา เวลาคน ๒ คนที่มีปัญหาขัดแย้งกัน ถ้าคนๆ หนึ่ง เขามีสติปัญญาควบคุมใจเขาได้ เขาคุมเกมได้ เขาคอนโทรลเหตุการณ์นั้นได้ แต่คนๆ

หนึ่งมีแต่ความโกรธปะทะกัน ต่างคนต่างสาคน้ำใส่กัน นี่เจ็บทั้งคู่ แต่ถ้าคนๆ หนึ่งเขามีสติปัญญาของเขา

นี่ผู้ฉลาด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในธรรมะนะ ถ้าคนที่เขาโกรธใส่เรา เราโกรธตอบเราโง่กว่าเขา เพราะอาการโกรธนั้นคือขาดสติ การขาดสติเขาจะสร้างเวรสร้างกรรมได้ทุกชนิดเลย แล้วเราก็จะขาดสติสู้กับเขา เห็นไหม แล้วเราจะขาดสติปะทะกับเขา เราจะสร้างเวรสร้างกรรมต่อไป แต่ถ้าเรามีสตินะเราเสียสละ เขาจะพูดสิ่งใดก็แล้วแต่ นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า พราหมณ์ผู้เฒ่าไปต่อว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพราหมณ์หนุ่ม ทำไมไม่ยกมือไหว้ก่อน ไม่ลุกอุปัฏฐากพราหมณ์ผู้เฒ่า

นี่ไม่พอใจไปกล่าวร้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนเหนื่อยนะ พุคจนเหนื่อยเลย นี่ว่าจนเหนื่อยเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเฉย พอจบแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า พราหมณ์คนที่เขาเอาอาหารไปให้คนอื่นเขากินสำหรับของเขา ถ้าคนๆ นั้นไม่กินอาหารจะเป็นของใคร? อาหารจะเป็นของผู้ที่เอาสำหรับนั้นมา ฉะนั้น ที่พราหมณ์ผู้เฒ่ากล่าวร้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่รับ พราหมณ์เอากลับไปเถอะ พราหมณ์เอากลับไป โอ๊ย พราหมณ์ยังโกรธ เขากล่าวร้าย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่รับเลย

นี่ก็เหมือนกัน นี่เราบอกว่าเรามีคู่วรคูกรรม เขาจะมีการกระทบกระทั่งกัน เขาจะมีสิ่งใดกับเรา เราทำคุณงามความดีไป ทำคุณงามความดีกับเขา เรามีสติเราควบคุมเกมได้ แต่ในใจลึกๆ เราโกรธ ใครมันไม่โกรธ? ความรู้สึกนึกคิดมีทุกคนแหละ แต่เราควบคุมปัญญาในพุทธศาสนา ปัญญาคือรอบรู้ในกองสังขาร ปัญญาคือรอบรู้ความรู้สึกนึกคิดของเรา ความรู้สึกนึกคิดคือสัญชาตญาณ แล้วเรามีสติปัญญาควบคุมมัน บริหารจัดการความคิด นี่ปัญญาคือการรอบรู้ในกองสังขาร สังขารคือความคิด ความปรุง ความแต่ง สังขารร่างกาย ปัญญามันรู้เท่า มันบริหารจัดการ นี่ปัญญาในพุทธศาสนา

ฉะนั้น เรามีปัญญาเท่าทันความคิดเรา เพราะเราฝึกมาใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ฉะนั้น ความโกรธมีไหม? ความรู้สึกมีทั้งนั้นแหละ แต่มีแล้ว เห็นไหม คูติเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ นี่มีความรู้สึกนึกคิดไหม? มีทั้งนั้นแหละ มี

แต่ไม่เอามั่นใจ ไม่เอาหมายความว่าจะไม่ได้อยู่ได้อำนาจของมัน บริหารจัดการมัน บริหารจัดการดูแล เวลาสื่อก็สื่อด้วยเสียงนี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีความรู้สึกเหมือนกัน แต่รู้สึกสิ่งใดไม่ดีแยกแยะหมด แล้วเอาแต่สิ่งที่ดีๆ เป็นประโยชน์ นี่เพราะเราฝึกหัดโดยปัญญาอบรมสมาธิ

เราปฏิบัติบูชา เวลาเราปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะได้ประโยชน์อย่างนี้ เห็นไหม เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ แล้วเราเท่าทันความคิด แต่ แต่เวลา มันฝัน เวลาฝันมันขาดสติ เราฝันนี้เราทำร้ายเขาเต็มที่แล้ว เหมือนกับสัตว์ร้ายเลย จนขนาดว่าตกใจตื่น ลืมตาขึ้นมา อันนี้เวลาขาดสติเราเทียบกัน ถ้าเรามีสติเหมือนกับเรามีสติควบคุมตัวเราได้ เวลาฝันไป นี่คือสัญชาตญาณมันเป็นแบบนั้น แต่ แต่มันไม่ใช่เป็นการกระทำ มันเป็นการฝัน มันเป็นความคิด ฝันคิดฝันสูง หลวงตาท่านบอกว่าฝันคิดฝันสูง

เวลาเรามีความคิดนี้ฝันคิดๆ ความคิดก็คือความฝัน สังขารเหมือนกัน เวลานอนหลับไปแล้ว นี่ความคิดในฝันก็คือฝัน ความคิดในขณะที่หลับมันก็คือฝัน พอฝันไปขาดสติมันก็แสดงออกไปตามนั้น แต่ แต่มันไม่ได้ทำ มันไม่ได้ทำ มันเกิดมโนกรรมให้เห็นมโนกรรมมันเป็นความรู้สึกนึกคิด ถ้ามันกระทำไปแล้วนี่จิตใจตื่นแรง แล้วเราไม่ต้องการทำสิ่งนั้นเลย แต่มันก็มีสติ เรายังไม่ได้ทำ แต่ถ้าเราไม่ได้ฝึกฝน แม้แต่อยู่กันต่อหน้าเราก็อาจจะสวนกลับอยู่แล้ว แล้วเรามาฝัน เราฝัน เราย้ำคิดย้ำทำ พอย้ำคิดย้ำทำมโนกรรมย้ำคิดย้ำทำมันจะเกิดกายกรรม เกิดวจีกรรม กายกรรมก็คือเกิดการกระทำ ร่างกาย วจีกรรมก็คือโพล่ง โพล่งว่าเขาไปเลย

ฉะนั้น ถ้าเรามีสติเราก็รักษาดตรงนั้นไว้ นี่เราเห็นโทษของมัน ถ้าสิ่งนั้น สิ่งนั้นที่ขณะฝัน ขณะฝันมันสะสมมา มันสะสมมา นี่เวลาฝันนะ สิ่งที่เราเคยรู้เคยเห็นมา หรือสิ่งที่เราฝันแล้วเหมือนกับสิ่งที่เราเคยไปแล้ว แล้วจะไปเห็นสิ่งนั้น นี่เวลาฝันเรื่องสิ่งที่ว่ามันจากอดีตชาติต่างๆ เพราะว่าสัญญาอันละเอียดมันมี ถ้ามี เวลาเราแก้ไขไป ถ้าผู้ที่ปฏิบัติไปนะ ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกข์จะเข้าใจเรื่องนี้หมดเลย ถ้าไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้นะ ถ้าลังเลสงสัยอยู่ ยังมีความสงสัยอยู่ นี่มันยังตรัสรู้ธรรมไม่ได้

ถ้าเวลาสิ้นสุดแห่งทุกข์ เรื่องกระบวนการที่มันเป็นอย่างนี้เราจะรู้เท่าหมด แล้วเราจะแยกแยะได้หมด เราจะกำจัดได้หมด ถ้าสิ้นสุดคือกระบวนการมันจบสิ้น ถ้ากระบวนการจบสิ้น เพราะว่าพิจารณาไปแล้วมันจะมีชั้นอย่างหยาบ ชั้นอย่างกลาง ชั้นอย่างละเอียด ชั้นอย่างละเอียดสุด นี่จิตเดิมแท้ที่ส่องใส ส่องใสมันยังมีเศร้าหมอง มันยังมีของมันนะ นี่พูดถึงว่าถ้าโดยกระบวนการของจิตมันเป็นแบบนี้ วิธีแห่งจิตมันเป็นธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น แต่ผู้ปฏิบัติไปจะรู้เป็นขั้นเป็นตอน เป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป แล้วชำระล้างเข้าไป

ฉะนั้น สิ่งที่ว่ามันเป็นความฝันจนเราตกใจ นี่เอามาพูดให้เห็นว่าถ้าเราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ แล้วเรากาวนาของเราขึ้นมา มันมีสติปัญญาเท่าทันตัวเองหมด เห็นใหม่ นี่ผลของการปฏิบัติ การฝึกฝนใช้ปัญญามันจะเป็นประโยชน์อย่างนี้ นี่พูดถึงว่าทำไมมันถึงฝัน แล้วฝันอย่างนี้มันตกใจเป็นอกุศลทำอย่างไร? ข้อ ๒. พูดถึงความฝัน

ฉะนั้น เขาถามว่า

ถาม : ๑. วิธีที่ผมพยายามทำอยู่ โดยการตัดความคิดอกุศลที่เกิดขึ้นจากผลการกระทบจากเขา เป็นการข่มกกดความผูกโกรธ แต่ยังไม่ได้แก้ที่ต้นปัญหาที่ยังฝังอยู่ในใจใช่ไหมครับ มันเลยแสดงออกในทางความฝัน

ตอบ : ความฝันมันซับซ้อน เป็นความฝันมันเป็นอย่างนั้น มันแสดงออกโดยขั้น โดยขั้นที่มันทำงานของมัน แล้วเวลาฝันมันเป็นแบบนี้ ฉะนั้น เวลาความฝันนะ เวลาความฝันของพระอรหันต์ไม่มีกิเลส สิ่งนั้นเป็นผลจริงเลย แต่ของเรามันเป็นความฝัน ฝันเพราะว่าเรามีข้อมูลของเรา ข้อมูลสิ่งที่กระทบมันเก็บไว้ เวลานอนหลับไปมันขาดสติมันก็ฝันแบบนี้ ฉะนั้น สิ่งที่ภาวนามา ผลของมันทำให้เรามีสติปัญญา มีสติปัญญาเห็นโทษใจ เห็นโทษว่า

ถาม : ๒. หากยังเป็นแบบนี้ เวลาผมเสียชีวิตผมต้องไปทุกติภูมิใช่ไหมครับ เพราะในความฝันโกรธอย่างรุนแรงมาก

ตอบ : ถ้าตายตอนนั้นมันก็ใช่ ถ้าตายตอนขณะที่ผูกโกรธ แต่มันไม่ได้ตาย มันไม่ได้ตาย เห็นไหม พอไม่ได้ตายเราแก้ไขได้ไง เพราะมันไม่ได้ตาย นั่นคือทุกติภูมิเพราะ

มันโกรธอยู่ ความโกรธ ความโลภ ความหลงมันเหมือนวัตถุที่หนัก มันอยู่กับจิต จิตจะมีความหนัก ถ้าดับตรงนั้นความหนักก็ตกลงที่ต่ำเป็นธรรมดา แต่เราใช้ปัญญาของเรา เรามีปัญญาของเรา เราปล่อยวางของเรา ชำระล้างของเรา สะอาดของเรามันเหมือนปุยนุ่น

พอเหมือนปุยนุ่น จิตใจที่ปล่อยวางหมด จิตใจที่โล่งโล่งหมด เวลามันตายตอนนั้นมันก็ลอยสู่ที่สูง นี่เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นข้อเท็จจริง ที่นี้ความผูกพัน ความผูกโกรธต่างๆ มันมีของมัน ฉะนั้น ถ้าเป็นตรงนั้นเราถึงเห็นโทษใจ เห็นโทษว่าถ้าโกรธมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย แล้วถ้ามีสิ่งที่มีโกรธแล้วมีการกระทำที่รุนแรงไปมันไม่เป็นประโยชน์กับใครเลย นี่มันก็เป็นธรรมมาสอนเราอีกชั้นหนึ่ง เวลาธรรมเกิดๆ สิ่งนี้มันให้เราเห็นโทษ เห็นโทษความโลภ ความโกรธ ความหลงของเราเอง

ความโลภ ความโกรธ ความหลงนี่มันเป็นวิบาก แต่ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเกิดจากอะไร? เกิดจากผลกระทบ มันต้องมีผลกระทบมันถึงมีความโลภ มันต้องมีผลกระทบมันถึงมีความโกรธ มีผลกระทบมันถึงมีความหลง ผลกระทบนั้นเป็นเหตุ เหตุมันถึงเกิดความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่นี้ถ้าความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเป็นวิบาก มันเป็นผลของเรา ถ้าเรายังโง่อยู่ ยังยึดอยู่ ยังใช้อารมณ์อย่างนี้อยู่มันก็อย่างที่ว่าทุกคดี แต่ถ้าเรามีปัญญาเราสละทิ้ง จบ มันแก้ได้ แก้ได้โดยมีปัญญาแยกแยะแล้วมันก็จบไป

แล้วผลกระทบมันเป็นเรื่องกรรมเก่า แล้วถ้าเราทำคุณงามความดี เราทำความดีกับเขา เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าเขาระลึกได้ก็เป็นประโยชน์กับเขา ถ้าเขาระลึกไม่ได้มันก็เป็นเวรกรรมของเขา อันนั้นเราไม่สามารถ เราไม่สามารถนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา จะรู้สัตว์ชนสัตว์นี้ที่หัวใจเลยละ ใครมันจะรู้อย่างนี้ได้? ใครจะรู้อย่างนี้ได้ เห็นไหม ถึงที่สุดแล้วท่านพิจารณาของท่านเอง แล้วพรหมมานิมนต์ด้วย เลี้ยงเลี้ยงคนทีอาสาเวบาบางมี คนที่เขาฝึกใฝ่มี

ฉะนั้น เลี้ยงเลี้ยงนะ เลี้ยงเลี้ยงไปอาพาธคาบส อุทกคาบสอาจารย์เก่าของตัวก็ตายไปแล้ว นี่ถึงปัญจวัคคีย์ เพราะปัญจวัคคีย์ปฏิบัติมากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี นี่ใจของเขาบาบาง บาบางทำความสงบของใจได้ แต่เขายังไม่ได้ฟังธรรม ไม่มีผู้ชี้แนะของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศน์โปรดปัญจวัคคีย์ ได้ปัญจวัคคีย์

ก่อน ได้ยสะอีกเป็น ๖๑ องค์รวมทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์
แล้วก็เผยแผ่ธรรมกันมา

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าถ้าเราทำคุณงามความดีกับเขา แล้วเขาไม่เห็น ไม่รู้ ไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงนั้นก็กรรมของสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังต้องเลือกเลย จะ
เทศน์โปรดใคร จะสอนใคร จะเอาน้ำพริกไปละลายแม่น้ำ เขาไม่กินน้ำพริก เขาจะกิน
อาหารของเขาสิๆ ไอ้เราไปแล้วเขาไม่สนของเรา ถ้าไม่สนก็เรื่องของเขา นี่มันกรรมของ
สัตว์ ถ้าเราแยกแยะอย่างนี้มันกรรมของสัตว์ใช่ไหม? นี่เราเป็นมนุษย์เราคุยกันรู้เรื่อง
แล้วสัตว์มันไม่รู้เรื่องเราก็ไปนั่งคุยกับมัน ไม่รู้ว่าเราโง่หรือสัตว์โง่ก็ไม่รู้นะ ไปนั่งคุยกับ
สัตว์นะ แหม ไม่ได้หรอก

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเราก็เลือกเอา เราก็แยกแยะของเราเอา สิ่งที่ว่ามันเป็นอย่างนั้นมันก็
เป็นอย่างนั้น ถ้ามีสติปัญญามันก็จบนะ เห็นไหม

ถาม : ๑. สมมุติว่าหากตายเวลานั้นผมควรทำอย่างไรเพื่อป้องกันไปสู่ทุกคติ

ตอบ : ขณะนั้น ขณะนั้นถ้ามันผลอมันก็ไปตามนั้น ถ้ามีสติก็จบ ถ้าสติตามนะ
มันปล่อยหมด ถ้ากรณีอย่างนี้เหมือนกรณีพระอรหันต์ ในสมัยพุทธกาลไปภาวนาอยู่ใน
ป่าแล้วเสื่อมันเข้ามากิน เสื่อเข้ามากินพระป่า มันกินตั้งแต่ปลายเท้าเข้าไป ยังไม่สำเร็จนะ
แล้วมันก็กินเข้าไปถึงเข่า ถึงเอว มันปวดไหม? นี่ท่านก็พิจารณาของท่าน ท่านพิจารณา
ของท่าน ถึงที่สุดณะพอท่านจะเสียชีวิตพร้อมกับความสำเร็จเป็นพระอรหันต์ไป

นี่พูดถึงขณะที่เสื่อมากินท่านเลย ท่านยังใช้ปัญญาของท่าน พิจารณาของท่านไป
ทีนี้ว่าข้อ ๑.

ถาม : ๑. สมมุติว่าหากผมกำลังจะตาย

ตอบ : ถ้ากำลังจะตายเรามีสติก็จบเหมือนกัน ถ้ากำลังจะตาย พอมีสติปั้
ความคิดมันเปลี่ยนแล้ว ดับหมด สตินี้มันกินได้ หลวงตาท่านพูด เห็นไหม กลิ่นของ
ความคิดเหมือนทะเล ฝ่ามือสามารถกั้นคลื่นทะเลได้ ฝ่ามือคือสติไง สตินี้ถ้ามีสติพร้อม
เวลาที่เราคิดอยู่ที่นี่ เราฟังชานอยู่ที่นี่ ที่เรามีอารมณ์อยู่นี้มันมาจากไหนล่ะ? เพราะเราใช้
อารมณ์ความคิดไปหมดเลย ถ้าสติมันทันปั้บ มึงจะบ้าหรือ? จบนะ พอสติมันขึ้นนี่มีมึง

บ้างๆ พอมีงบบ้างมันไม่คิดเรื่องอื่น มันคิดว่ามีงบบ้างก็จบแล้ว แต่ขณะที่มัน โกรธอยู่ มันมีความรู้สึกไป มีงบบ้างไม่มี จะเอาเขาอย่างเดียว ถ้ามีสติมันก็จบ

ที่นี้พูดถึงข้อ ๓. สมมุติว่าผมจะตาย ถ้าผมจะตายนะ สมมุติว่า คำว่าสมมุติว่าเรามีสติบั้งมันไม่เกิดอย่างนั้น อย่าไปตกใจ ที่เขาตกใจเพราะเขาฝัน พอฝันแล้วเป็นอย่างนั้น บั้งแล้วสะเทือนใจ สะเทือนใจเพราะคิดว่าตัวเองสามารถจะคุมตัวเองได้ตลอดเวลา แล้วเวลานอนหลับสติมันไม่พร้อมมันเลยไปฝัน ฝันว่าไปตอบโต้เขาไป

คิดว่าเราไม่ตอบโต้เขา แต่ไอ้อย่างนั้นมันเป็นสัญชาตญาณของสัตว์มันเป็นอย่างนั้น แต่ถ้ามีสติเราควบคุมสัญชาตญาณของเรา แล้วใช้ปัญญาของเราแก้ไขเรา เพราะเราเป็นชาวพุทธ แล้วเราเป็นนักปฏิบัติด้วย เราปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์

“อานนท์ เธอบอกมัลลกะษัตริย์นะ บอกว่าให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่างบูชาเราด้วย อามิสเลย”

ให้ปฏิบัติบูชา เราปฏิบัติแล้วเราถึงเกิดปัญญา เราฝึกหัดใช้ปัญญากัน เราปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานของเรา นี่มันมีผลกับเราเป็นประโยชน์กับเรา ฉะนั้น ให้ทำแบบนี้

ข้อ ๑๒๗๐. นะ

ถาม : ๑๒๗๐. เรื่อง “คว่นมากคะ”

อยากเรียนปรึกษา นะคะ ตอนนี้อยู่คุณแม่มีจิตคิดและฝันว่าตัวเองจะตายในวันที่ ๒๐ นี้ จากคำบอกเล่าของครูบาอาจารย์ในนิมิตที่ตนเองได้ปฏิบัติมา

ตอบ : เขาเขียนมาถามคว่นมากกว่าแม่เขาพยากรณ์ตัวเองว่าจะตายวันที่ ๒๐ นี้ คว่นมากถามมาเลย นี่ถามมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วมันไม่ถึงคิว แล้วพอถึงคิวแล้วมันก็ยาว นี้อธิบายมาถึงยาวมากเลย ทีนี้อธิบายเป็นที่มาไม่อ่าน จะรู้กันระหว่างเรากับผู้ถาม

ถาม : ครั้งนี้ลูกสุดปัญญาจริงๆ ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรดี พอดีมีคนแนะนำว่าให้มาเรียนถามปรึกษาท่านที่นี้ จึงขอความเมตตาตอบแก้ปัญหาลูกด้วยคะ

ตอบ : เวลาจนตรอกแล้วนะให้มาปรึกษาที่นี่ ค่อนข้างมาก ค่อนข้างมากเลย เขาบอกว่าเขาเป็นนักปฏิบัติตั้งแต่ปี ๓๒ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ ประพฤติปฏิบัติมา ไปวัดๆ หนึ่ง แล้ววัดนั้นเขาบอกว่าต้องให้รับขันธุ์ เขาไม่เชื่อ คนๆ นี้เขาไม่เชื่อ เขาบอกเขาเป็นข้าราชการด้วย เขาไม่เชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แต่สุดท้ายแล้วชีวิตของเขาประสบแต่ความผิดพลาด ประสบแต่ความล้มเหลว แล้วขณะประสบความล้มเหลวขนาดไหนเขาก็จะฝัน เขาจะมีสิ่งที่เข้ามาสื่อได้ว่าเขาต้องรับขันธุ์ รับขันธุ์คือว่าเป็นผู้ที่พยากรณ์คนอื่น

แล้วเขาก็ทำทายกันว่าเขาประสบแต่ความล้มเหลวมาทุกอย่างเลย มีบ้าน มีเรือน มีรถเสียหายหมดเลย ฉะนั้น ถ้าเขาได้รับขันธุ์แล้วเขาจะรวยขึ้นมาไหม? แล้วพอเขาตัดสินใจว่าเขาจะยอมรับขันธุ์ คือว่าเป็นหมอดูนี้แหละ ทรงเจ้าเข้าทรง เขาบอกว่าสิ่งต่างๆ นี้กลับมาหมดเลย ร่ำรวยเหมือนเก่าหมดเลย นี่พยากรณ์ทุกอย่างถูกต้องหมดเลย แล้วพยากรณ์ไปพยากรณ์มา ตอนนี่พยากรณ์ว่าตัวเองจะตายวันที่ ๒๐ พอตัวเองจะตายวันที่ ๒๐ ลูกก็พยายามจะแก้ไขใจบอกว่าแม่ไม่ตายหรอก แม่ไม่ตายหรอก แต่แม่เขาไม่ฟังเลย แม่เขาไม่ฟังนะ แม่เขานุ่งขาวห่มขาวนั่งรอวันตายวันที่ ๒๐ เพราะเขาเชื่อ เขาพยากรณ์ตัวเขาเองว่าเขาต้องตายในวันที่ ๒๐

ฉะนั้น

ถาม : ครั้งนี้สุดปัญญาที่จะแก้ไข พอดีมีคนแนะนำว่าให้มาเรียนถามปรึกษาท่านที่นี่ จึงอยากขอความเมตตาด้วยค่ะ

ตอบ : ถ้าเขาบอกว่าเขาพยากรณ์ว่าเขาจะตายวันที่ ๒๐ ใครจะตายแทนใครล่ะ? แล้วเขาพยากรณ์แล้วใครจะตายเวลาเราพยากรณ์คนอื่น เห็นไหม ฉะนั้น สิ่งที่เขาพูดมาตั้งแต่เริ่มต้น ตั้งแต่เริ่มต้นว่าแต่เดิมเขาไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้ เขาปฏิบัติมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ แล้วพอปฏิบัติไปแล้วเขาก็อุปสรรค เกิดการที่ว่าต้องรับขันธุ์ แล้วในชีวิตนี้มีแต่ความล้มเหลว ถ้ารับขันธุ์แล้วจะกลับมา แล้วก็กลับมาได้จริงๆ แล้วเขาทำอย่างนั้นจริง แล้วเขาเชื่อมาจนปานนี้

ถ้าเชื่อมาจนปานนี้ นี้ออกนอกพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาให้เชื่อกรรม ให้เชื่อทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ให้เชื่อกรรม ผลแห่งกรรม แล้วประพฤติกปฏิบัติไปให้เชื่ออริยสัจ ให้เชื่อสัจจะความจริง ถ้าสัจจะความจริงนะ ถ้าถือรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม

พระสงฆ์ ไม่ถือมงคลตื่นข่าว ถ้าไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่ถือนอกจากหลักพุทธศาสนา ลัทธิธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วอย่างที่ว่านี่เขาก็ปฏิบัติมา ปฏิบัติมา แต่เขาไปเจอพระ พระบอกว่าถ้าเขาไม่รับขันธเขาจะมีความเสียหาย แล้วมันก็เสียหายจริงๆ

ถ้าเสียหายจริงๆ ถ้าเราเป็นชาวพุทธ อ้าว ถ้ากรรมมันชั่ว เราทำกรรมขึ้นมาเราก็คือยอมรับความจริงอย่างนั้น เราก็อ่านมา แต่นี่พอว่าต้องรับขันธๆ เราเจอเยอะมากคนที่บอกไปรับขันธๆ ถ้ามันไม่รับขันธก็มีแต่เจ็บไข้ได้ป่วย มีแต่อุปสรรคไปหมดเลย แล้วไปรับขันธมา รับขันธมาก็ดี ๒ วัน เดียวก็เหมือนเดิม ก็เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนเดิม พอเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนเดิมมันจะเป็นสิ่งใดไป เพราะในพุทธศาสนาเรื่องการเกิดและการตายเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเข้าถึงหลักสังขารมณะ การเกิดและการตายนี้เป็นเรื่องธรรมดา

ถ้าเรื่องธรรมดาแล้ว สิ่งที่เป็นเรื่องธรรมดาแล้วมันจะมีเรื่องสิ่งใดมาต่อรองเราก็คือแต่นี้พอเราไม่คิดอย่างนั้น เราไปคิดว่าถ้าเราไปนับถืออย่างนั้นแล้วเราเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาเจริญรุ่งเรืองมามันก็เป็นการพยากรณ์ เพราะว่าพอเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาเขาก็บอกว่าเขารักษาคน คุณแลคนมาตลอด แต่ดูแลไป ดูแลมา ถึงที่สุดแล้วเขาบอกว่าตอนนี้เขาหมดบุญแล้ว เขาต้องตายวันที่ ๒๐

เราจะบอกว่าเราไม่เชื่อ วันที่ ๒๐ นี้จะตาย คุณมันจะตายไหม? ถ้าวันที่ ๒๐ จะตายนี้ไม่ตายหรือก ไม่ตาย ไม่ตายเพราะอะไรรู้ไหม? ไม่ตายเพราะมันรู้ว่ามันจะตาย เพราะมันรู้ว่ามันตายมันไม่ตายหรือก มันจะตายได้อย่างไรเพราะมันรู้ตัวอยู่ เออ ถ้ามีผลเมื่อไหร่มันตาย นี่ถ้าประมาทเมื่อไหร่ก็ตายเมื่อนั้นแหละ แต่บอกเราจะตายวันที่ ๒๐ แล้วก็นั่งรอวันตาย ไม่ตายหรือก เพราะ เพราะพระปฏิบัติในเวลาปฏิบัติมา เหตุการณ์เวลามันส่งออกมาอย่างนี้ เจอว่าจะเป็นอย่างนั้นพยากรณ์ไปข้างหน้าผิดหมดเลย

นี่ถ้าเวลาพยากรณ์ไปผิดมันก็คือผิด แล้วถ้าเวลาพยากรณ์ถูกนะ เช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านบอกเลยว่าท่านอายุ ๘๐ ท่านบอกเลยอายุ ๘๐ ท่านจะต้องเสียชีวิต หลวงปู่มั่นนะเวลาท่านไปอยู่ที่เชียงใหม่ เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยมากเขาส่งโรงพยาบาลแมคคอร์มิค หมอบอกตายหมดเลย แต่ท่านบอกว่าไม่ตาย อยากรู้ก็ไม่ตาย แต่เวลาท่านมาอยู่

ที่หนองผือแล้วท่านผูกกับหลวงตาเองเลย บอกว่าให้เร่งปฏิบัตินะ เพราะพอท่านปัจฉิมวัยของท่าน ท่านเริ่มเสียดียงพระแล้ว เพราะท่านรู้ว่าถ้าท่านไม่อยู่แล้ว เวลาปฏิบัติไป ใครมีปัญหาขึ้นมาจะไม่มีใครมีความชำนาญเท่าท่าน

ท่านพยายามเสียดียงเลย บอกว่า “หมุ่คณะให้ปฏิบัติมานะ การแก้จิตแก้ยากนะ ผู้เฒ่าตายแล้วจะไม่มีใครแก่นะ” แล้วก็บอกหลวงตาด้วย หลวงตาบอกท่านฟังอยู่ท่านหนาวทุกทีเลย เพราะท่านพยายามเร่งของท่านอยู่ ท่านก็ต้องการครูบาอาจารย์สอน พอถึงที่สุดเวลาท่านไปวิเวกกลับมา เห็นไหม หลวงปู่มั่นบอกว่านี่เราป่วยแล้ว ครั้งสุดท้ายไม่ต้องเอายามาหрок เหมือนต้นไม้ที่มันตายยืนต้น รดน้ำอย่างไรมันก็ไม่ฟื้นหрок

นี้อยู่มาอีก ๗-๘ เดือน ท่านบอกว่าครั้งสุดท้าย เจ็บครั้งนี้ครั้งสุดท้ายแล้ว เป็นวัณโรคสมัยนั้นไม่มียารักษา ท่านบอกว่ามันเป็นโรคคนแก่ ไม่ตายง่ายหрок แต่มันไม่ฟื้น นี้เราจะชี้ให้เห็นว่าท่านรู้ว่าท่านต้องตายนะ ฉะนั้น เวลาท่านตายท่านมีความเมตตาด้วย เมตตาว่าถ้าท่านตายที่หนองผือมันไม่มีตลาด มันมีแต่ชาวบ้าน แล้วถ้าท่านตายลูกศิษย์จะต้องเข้ามาเคารพศพท่านมาก ชาวบ้านเขาต้องพยายามหาอาหารมาเลี้ยงประชาชน สัตว์มันจะตายเยอะ

ฉะนั้น ท่านปรารถนาว่าท่านจะไปนิพพานที่วัดป่าสุทธาวาส วัดป่าสุทธาวาสมันอยู่เขตอำเภอเมืองสกลนคร อำเภอเมืองมันมีตลาด ถ้าคนไปนี้ตลาดมันเป็นเรื่องกรรมเวรของสัตว์ ในเมื่อมีผู้ที่เขาปรารถนาอยากมีสัมมาอาชีพะของเขา วิชาชีพของเขาคือการขายเนื้อ ขายต่างๆ ในตลาดมันมี คนที่เขาต้องการมันคงในชีวิตของเขาก็มี ผู้ที่เขามีจิตใจเป็นธรรมก็มีใช่ไหม?

ฉะนั้น ท่านปรารถนาจะไปตายที่วัดป่าสุทธาวาส ฉะนั้น ต้องเดินทางออกมา ต้องทำเสียดียงแล้วห้ามท่านออกมา ห้ามท่านออกมาไว้ที่วัดป่าบ้านภู ท่านบอกว่าต้องรีบไป ต้องรีบไป คือว่าท่านรู้ไว้ นี้เห็นไหม คำว่าจะตาย ต้องตายวันที่ ๒๐ วันที่ ๒๐ หลวงปู่มั่นท่านบอกจะตายท่านยังรู้ไว้ ประคองจิตของท่านไว้ ยังตายที่นี้ไม่ได้ ยังตายที่นี้ไม่ได้ แล้วเวลามาไว้ที่วัดบ้านภู ท่านบอกให้หลวงตาเอาไปๆ ให้เอาเราไปเดี๋ยวนี้ เอาไปเดี๋ยวนี้ ที่นี้หลวงตาท่านเป็นพระผู้น้อย มีพระผู้ใหญ่อยู่ท่านก็ยังประชุมกันอยู่อย่างนั้นแหละ

หลวงตาท่านบอกว่า หลวงปู่มั่นบอกให้อาท่านนั่งไว้เฝ้าตลอด แล้วท่านก็หันหน้า
นั่งจากวัดบ้านภู่งหันหน้าไปทางสกลนคร คือใจมันจะไปไง จะไปที่นั่นๆ ถ้าตายที่นี้
มันเป็นภาระเขาไปหมด มันเป็นภาระของสังคมไปหมด จะไปตายที่วัดป่าสุทธาวาส ไป
ตายที่อำเภอเมืองสกลนคร นั่งอยู่อย่างนั้นแหละ หลวงตาท่านบอกว่าคงเทวดาท่านช่วย
ไปคลใจให้ชาวสกลนครเขาดิรจากสกลนครมาหาท่าน แล้วมารับท่านนะ

พอรับท่าน ท่านบอกไปได้อย่างไรละพระมันเยอะ เพราะหมู่คณะเยอะมาก บอก
ไปเถอะเอาหลวงปู่ไปก่อน แล้วจะดิรธมารับจนกว่าจะหมด พอท่านลงใจท่านก็นอนลง
หมอบเขาก็คิดยา พอคิดยาท่านก็นอนพัก รถก็บรรทุกไป เอาไปที่วัดป่าสุทธาวาส นี่หลวง
ตาเล่านะ เราเกิดไม่ทันหรอก พอไปถึงวัดป่าสุทธาวาสท่านฟื้นมา ท่านฟื้นมาท่านก็มอง
ซ้าย มองขวา เพราะที่วัดป่าสุทธาวาส โยมที่สกลนครเขาสร้างถวายหลวงปู่มั่น หลวงปู่
มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านเคยอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาสจนคุ้นเคย กุฏิที่หลวงปู่มั่นท่านเคยอยู่ ท่าน
เคยอยู่จนคุ้นเคย ท่านจำของท่านได้

ฉะนั้น เวลาเขาไปถึงสกลนครเขาก็เอาท่านขึ้นไปพักบนกุฏินี้ พอท่านลืมตา
ขึ้นมาท่านก็มอง มองซ้าย มองขวา มองว่าที่นี่คือที่ไหน? มันใช่วัดป่าสุทธาวาสจริงหรือ
เปล่า มันใช่ที่ที่ท่านปรารถนาจะมาทิ้งธาตุขันธ์ร่างกายที่นี่ไหม? พอท่านเหลียวซ้าย
เหลียวขวามันใช่เรียบร้อยหมดแล้วนะท่านก็พักผ่อน แล้วท่านก็กำหนดของท่านนอน
สีหไสยาสน์

เวลาท่านนอนบิ๊บบ คนผู้เฒ่าใจใหม่เวลานอนสีหไสยาสน์คือนอนตะแคง เวลาคน
จะตื่นลมมันก็จะเอียงมา คนก็พยายามไปสลักไว้ คือท่านจะไปทำสีหไสยาสน์เลยละ
แล้วพระก็นั่งล้อมเต็มไปหมดเลย นั่งเฝ้า ท่านก็หายใจของท่านแผ่วลงๆ แผ่วลงจนเจิบ
ไป จนเจ้าคุณจุมธรรมเจดีย์เป็นคนพูดขึ้นมา บอกว่าไม่ใช่ที่ท่านนิพพานไปแล้วหรือ?
นั่งเฝ้ากันเต็มเลยยังไม่รู้ว่าท่านไปตอนไหน เพราะท่านไปด้วยความนุ่มนวลมาก ฉะนั้น
พอพูดอย่างนั้นบิ๊บบก็เลยไปคูชิพจร ไปคูที่ลมหายใจไม่มี ก็ตกลงกันว่าท่านนิพพานไป
แล้ว

นี่แม้แต่รู้ว่าจะไปเมื่อไหร่ จะไปอย่างไรท่านยังรู้ของท่านได้ด้วยสติปัญญาของ
ท่าน คนที่มีสติ มีปัญญา เห็นไหม ท่านรู้ของท่านเพราะอะไร? เพราะใจของท่านรู้เอง

ของท่านว่าท่านจะไปของท่านอย่างไร มหาสติ มหาปัญญา สติปัญญาอัตโนมัติของผู้ที่
สิ้นกิเลสมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่นี้บอกว่าเราจะ เรากับผู้ตาย เรา นี่มันมีสองใจ มันมีสอง
ใจไหม? นี่เราจะตายวันที่ ๒๐ แล้วเราก็ตื่นเต้นมากเลย เราก็อีกฝ่ายจะตายเลย ไม่ตาย
หรือ เพราะไอ้คนที่พยากรณ์นี่อีกคนหนึ่ง ไอ้คนจะตายอีกคนหนึ่ง มันไม่ตายหรือ

นี่เพราะเราไปเชื่อของเราไป เราไปเชื่อของเรา เราคิดของเราอย่างนั้นที่เรา
รับเข้ามาแล้ว รับเข้ามาแล้วสิ่งนี้เขาจะศักดิ์สิทธิ์ เขาจะช่วยเหลือเรา เขาจะคุ้มครองเรา
เขาจะดูแลเรา เพราะเราพยากรณ์คนอื่นยังถูกหมดทุกทีเลย พยากรณ์คนอื่นถูกหมดทุกที
เราก็อ้างว่าเราพยากรณ์แม่นเลย ทีนี้มันก็จะพยากรณ์ตัวเองใจ นี่มันเป็นเรื่องไสย
ศาสตร์ มันเป็นเรื่องของคำรับคำรับของสติแล้วเราก็อ้างๆ พูดพยากรณ์จนเชื่อ เชื่อจน
ว่าเราจะเป็นอย่างนั้นเลย ไม่เป็นหรือ ไม่เป็น

ถ้ามันจะเป็นจะตายนะ เวลาสติมันพร้อม สติมันพร้อมอยู่กับตัวเราจิตมันหดเข้า
มารู้หมดเลย ถ้าคนที่ปฏิบัติแล้วมันจะรู้ตามความเป็นจริง ถ้ารู้ตามความเป็นจริง นี่คือ
สัจจะ นี่คือสัจจะ แต่ว่าเราจะตายเมื่อนั้น จะฟื้นเมื่อนี้ จะเป็นเมื่อนั้น ไอ้อย่างนี้มันไม่ใช่
พอมันไม่ใช่แล้วเราไม่เชื่อ แต่การเกิดและการตายมีจริงไหม? จริง การเกิดและการตายมี
จริงๆ เกิดจริงๆ แล้วก็ตายจริงๆ เกิดจริงๆ ตายจริงๆ ตามเวร ตามกรรม ตามสิ่งที่เราสร้าง
สมมา ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่มีสติปัญญาเขารู้เท่าทันตามความเป็นจริง

เวลารู้เท่าทันตามความเป็นจริงนะ จิตนี้อยู่กับเรา เรากับจิตนี้เป็นอันเดียวกัน มัน
จะเกิด มันจะตายมันก็แค่เปลี่ยนอริยาบถเท่านั้นแหละ จิตมันก็เปลี่ยนแปลงสภาพมันไป
เท่านั้นแหละ มันไม่มีอะไรเลย ไม่เห็นมีอะไร นี่พูดถึงเวียนตายเวียนเกิดนะ แล้วไป
ตื่นตื่นอะไร? ตื่นตื่นอะไร? ถ้าสิ้นกิเลสแล้วมันไปอีกเรื่องหนึ่งเลย ยิ่งจบเข้าไปใหญ่

ฉะนั้น เวลาถ้ามันเป็นจริงนะมันก็แค่เปลี่ยนอริยาบถ มันไม่มีอะไรตายหรือ มัน
แค่เปลี่ยนอริยาบถ ทีนี้เปลี่ยนอริยาบถแบบคนมีกิเลสนะมันก็เวียนไป แต่ถ้าผู้ที่สิ้นกิเลส
มันไปอีกเรื่องหนึ่งเลย นี่บอกว่าให้เห็นว่าสิ่งที่เขาเชื่อเขาเชื่อกันไป เชื่อของเขาไปนะ

ถาม : ค่วนมากคะ กราบเรียนปรึกษานะคะ ตอนนี้คุณแม่มีจิตคิดและฝันว่า
ตัวเองจะตายวันที่ ๒๐ นี้ จากคำบอกกล่าวของครูบาอาจารย์ในนิมิตที่ตนเองปฏิบัติมา

ครั้งนี้สุดปัญญาจริงๆ ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรดี พอมีคนแนะนำมาให้มาเรียนตามปรึกษา
ท่านที่นี่ จึงอยากขอความเมตตาตอบหรือแก้ไขปัญหาให้ลูกด้วยค่ะ

ตอบ : จบ เอวัง